

MANNA

XVIII. évf. 3. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2022. március

Szolgalat útja

„Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézusba vetett hit hirdetésére.” (1Tim3,13)

*Dicséri áldja szüntelen
Jézust a szívem, ajkám;
Amit Ő művelt én velem,
Amit Ő végzett rajtam,
Azt némán el nem hallgatom;
Ki jártam könnyes utakon,
Csodáit zengem vígan,
Hirdetem boldogan.*

*Rég koldus voltam, úttalan,
Jézusban kincset leltem!
Utamnak drága célja van,
Betölti fénnel lelkem:
A kincset széjjelosztani,
És Róla jó hírt mondani!-
Szolgalat boldog útja,
Szent küldetésem ez.*

*Szolgálak téged szüntelen,
Jézusom, fénylő Hajnal,
Törölve fájó könnyeket,
Harcolva búval-bajjal,
Míg utam Hozzád el nem ér,
Hol nincs árnyék, eltölt a fény,
Mert színről színre látom
Tündöklő arcodat.*

Túrmezei Erzsébet

Imádjuk és kövessük a Szolga-Királyt!

Mint legtöbbünk számára köztudott, *II. Erzsébet* brit királynő az idei évben ünnepli uralkodásának platina-jubileumát. Ünnepi rendezvényekkel emlékeznek meg a 70 évvel ezelőtt történetekre, s az egy évvel később megtartott koronázásra. Guinness-rekord hosszúságú működését értékelve felidézik azt a momentumot, amikor 1947-ben Erzsébet elkísérte szüleit Dél-Afrikába, ezzel ez volt első tengerentúli utazása. A látogatás során, 21. születésnapján rádióüzenetben szólt a Brit Nemzetközösség lakóihoz. Az üzenetben a következőt fogadta meg: „*Mindannyiuk előtt fogadom, hogy egész életemet, legyen bár rövid vagy hosszú, az önök szolgálatának szentelem.*” Visszatekintve azt lehet mondani, hogy a történelemben nem volt/nincs olyan királyi személy, akit annyira szerettek volna alattvalói, mint *II. Erzsébetet*. A királynő megítélésében általában nem a személye, hanem a monarchia mint intézmény elfogadása/elvetése áll. A szigetországban 2007-ben végzett felmérés alapján, amit a 18–24 éves korosztályban végeztek, a megkérdezettek 80%-a választaná a monarchiát a köztársaság helyett. Ezért a kiváló eredményért a királynő nagyon sokat tett...

Hadd hozzak egy hozzánk közelebb álló példát. Az elmúlt hetekben emlékeztünk a száz éve született *Göncz Árpádra*, aki a rendszerváltást követően két cikluson keresztül (1990–2000) töltötte be a *köztársasági elnöki* tisztséget. A mindenki „*Árpi bácsija*” egy alkalommal az alábbi módon nyilatkozott: „*Azokat szolgálom, akiknek szolgáljuk nincsen... Azt a demokráciát, aminek teljes megvalósításával még mindig adósok vagyunk.*” Ő volt a diktatúrák utáni Magyarország legnépszerűbb politikus. Máiig sem tudta megközelíteni senki az ő kedveltségét, mert valóban az embereket szolgálta – mindenkivel azonosulva, de senkihez sem kötődve...

Kevesen tudják, hogy a *miniszter* szavunk latin jövevényszó, amely

a *minister* = *szolga, segéd* szó átvétele. A latin szó a latin *minor* = *kisebb, csekélyebb* melléknév származéka. Napjainkban a miniszter a kormány tagja. Halkan megkérdem: vajon korunk miniszterei mennyiben jellemezhetőek csekélyebb szolgálaként...?

A való életből vett pozitív példák Megváltónk indulatát idézik fel bennünk. Krisztus

Jézus „*aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt, megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*” (Fil 2,6–8). Ezt az alázatos, szolgáló engedelmességet nemcsak az Atya iránt mutatta meg, hanem a tanítványai körében is. Amikor az utolsó vacsora keretében megmosta a lábukat, így tanította őket: „*Ha tehát megmostam a ti lábaitokat, én, az Úr, a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom nektek: a szolga nem nagyobb az uránál, és a küldött sem nagyobb annál, aki elküldte őt.*” (Jn 13,14–16).

Egy korábbi alkalommal *Jakab és János édesanyja* fiainak kitüntetett pozíciókat kért Jézustól eljövendő királyságában. A Mester a következőképpen tette helyre mindenkori követőinek hibás gondolkodását: „*...aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.*” (Mt 20,26–28).

Ezen a ponton nem tudom megállni, hogy ne idézzem fel, és ne dúdoljam azt az éneket, amelyet kórusunkkal oly sokszor énekeltem lelkesen:

„*Gyermekként jött égi lény, glória nélkül érkezél. Te szolgáltál minékünk, haláloed által élhetünk.*”

Kar: Íme, az Úr, Szolga-Király, most minket hív, kövessük hát! Hozzuk elé szívünk hódolatát, imádjuk a Szolga-Királyt!

Szolgálni Jézus tanít, szívünknek trónján ő lakik. Ha föl vesszük más baját, akkor szolgáljuk őt, magát.

Kar: Íme, az Úr, Szolga-Király, most minket hív, kövessük hát! Hozzuk elé szívünk hódolatát, imádjuk a Szolga-Királyt!”

(Baptista gyülekezeti énekeskönyv 199. ének 1. és 4. verse).

Azért, hogy minél hüebben követhessük Üdvözítőnk példáját, *február 27-től* kezdve egy egész hónapra át a SZOLGÁLAT-ot helyeztük fókuszba. Öt vasárnapon keresztül az *igehirdetések* és a *bizonyágtételek* erről szólnak, és a már közzétett *áhitatfüzet* – amelynek elmékedéseit gyülekezetünk húsz tagja írta – segít jobban megérteni a szolgálat jelentését, időbeli változását, tartalmát és célját. Én az áhítatok gondolati ívére, üzeneteire most nem térnék ki, mindenkit arra buzdítok, hogy *március 31-ig* ennek a füzetnek a segítségével tartsa meg napi csendességét – akár egyénileg, akár családjában. Hiszem, hogy Isten meg fogja áldani azt a törekvésünket, hogy kegyelmi ajándékaink és talentumaink szerint hűen és feddhetetlenül szolgáljunk, és hogy mindezt örömmel és hálás szívvel teheszük!

Zárógondolatként hadd állítsak párhuzamba két bibliaverset:

„*Szolgáljatek az Úrnak örömmel!*” és „*Testvéreim... szeretetben szolgáljatek egymásnak!*” Isten és testvéreink szolgálata kéz a kézben kell hogy járjon egy egészséges gyülekezetben. Hiszem, hogy ezen a téren is gyógyulhatunk, fejlődhetünk a Szentlélek irányítása alatt!

Kolozs Nagy János

IMAHÁZUNK TÁJÁN

Házasság hete – „Maradjunk együtt”

Február 13-án ismét *Iván Imre* lelkigondozó és felesége volt gyülekezetünk vendége.

A Házasság hete nyitó alkalmán hallhattuk azokat a jó tanácsokat, igei megerősítést, ami egy jó házasság működőképességét elősegítheti.

„*Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házasság legyen tiszta*”

(Zsid 13, 4/a)

ISMERJÜK EGYMÁST?

Mostani interjúnkban egy újabb fiatal pár életébe tekinthetünk be. *Szűcs Péter és felesége, Sára* nemrég lettek gyülekezetünk tagjai, így ez jó apropó volt arra, hogy ők is megismertessék magukat, láthassuk, hogy alakult eddigi életük, milyen úton vezette őket Isten ide a budai gyülekezetbe, és hogyan akarja használni itt őket.

– **Kérem, hogy beszéljeteK arról, hogy mikor, hol és milyen családba születteK, kik a születeK, testvéreiteK, hogyan és hol telteK gyermekeveiteK?**

Sári: Budapesten születtem 1998-ban. Szüleim mindkettőn első generációs hívők (a Mahanaimban tértek meg). Egy öcsém van, Máté – örök és egyik legjobb cimborám mind a mai napig. A gyermekeveim gondtalanul és boldogan telteK így családi körben. Mivel Érden laktunk, már óvodás koromban minden nap ingáztam Budapestre. Talán ennek is köszönhető, hogy tinédzser éveimben nem folytam bele a bulik világába, helyette szokatlan érdeklődési köreimnek szenteltem az időmet: a természetet jártam, naplókát vezettem a madarakról, növényekről, képregényeket rajzoltam, furcsa elvont novellákat írtam és még folytathatnám sort. Összefoglalva: álmodozó típus voltam.

Peti: Debrecenben születtem 1990-ben egy akkor félig keresztény családban. Azért csak félig, mert apukám megtérése majd csak később következett be, még kiskoromban. Egy húgom van, Bettina. Gyerekként sok kérdésem volt a minket körülvevő világról, leginkább a csillagokról és univerzumról. Szüleim mesélték, hogy kérdeztem kisgyerekként: - hol kapcsolják fel az utcai lámpákat? – merthogy láttam, nálunk a falon lévő kapcsolóval kapcsolják fel a lámpát... Szerintük olyan sok kérdésem volt, hogy hagyni kellett volna másnapra is ☺. Azért mindemellett el voltam a magam világában gyerekként, nem nagyon érdekelték mások. Más, világi fiatalokhoz hasonlóan tizenöt éves koromban tesómmal bulizni kezdtünk járni. Ennek ellenére Isten megőrzött attól, hogy mélyre jussak.

– **Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőtteK? Hogy éreztéK gyerekként majd ifjúként magatokat a gyülekezetben?**

Sári: Az Érdligeti Baptista Biblia Közösségben cseperedtem fel. Ez egy családi jellegű, kisebb gyülekezet. Sok pozitív élményem kapcsolódik ide, a vasárnapi alkalmak mellett jártam tini klubba, később ifire.

Peti: A debreceni baptista gyülekezetbe jártunk a szüleimmel, és ott is nőttem fel. Ez volt az első baptista gyülekezet Debrecenben, akkoriban kb. 500 fős taglétszámmal. A nagy létszám ellenére sok mindenkit ismertem, és találtam barátokat is. Az istentiszteletek annyira nem érdekelték, inkább igyekeztem mással lekötni a figyelmemet. Fiatalként elkezdtem ifibe is járni, ahova inkább a barátok miatt jártam. Jók voltak az ifjúsági programok, a konferenciák is. Összességében jól éreztem magam ott.

– **Hogyan történt megtérésetek, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásotokhoz? Hol és ki által történt a bemeztésetek?**

Sári: Úgy gondolom, hogy a szüleimtől kapott nevelésnek jelentős szerepe volt a megtérésben. Nekem mindig is magától értetődő volt, hogy Isten létezik és abban sem kételkedtem, hogy Jézus meghalt a kereszten és feltámadt. Inkább a személyes kapcsolatnak kellett kiformálódnia. Olyan tizenéves lehettem, amikor komolyan elgondolkodtam az élet nagy dolgain és elkezdtem keresni Jézust és az életemre vonatkozó akaratát. Nem volt pálfordulás, a megtérés nálam inkább egy hosszas folyamat volt. 2017-ben tizennyolc évesen lelkipásztorunk, Varga György merített be Érden.

Peti: Úgy tizenkét éves lehettem, amikor halálfélelmem volt, miután láttam egy dokumentumfilmet. Ez egy piramis feltárásáról szólt, amiben arról beszéltek, hogy az egyiptomiak hite szerint a fáraó lelke tovább száll az Orion felé. Ekkor nagyon megrettentem a halál gondolatától. Ezt anyukám észrevette, és imádkoztunk. Ez volt az első közeledésem Istenhez, ami bár akkor még egy érzelmi alapú döntés volt, de hiszem, hogy Isten komolyan vette. Ezután következtek nem sokkal a középiskolás évek, a bulizás és hasonlóK. Kerestem a helyemet különböző módokon és utakon, de nem találtam. Isten különféle élethelyzeteken, csalódásokon keresztül is vezetett magához. Mindemellett érdekelt a csillagászat és a teremtett világ: habár Isten léteztése nem volt kérdés számomra, de ezeken keresztül megláttam milyen hatalmas és erős Isten, és milyen szépet alkotott. Felismertem, hogy bűnös vagyok és sírva bántam meg a bűneimet egy este, egy keresztény metalcore dalt hallgatva. Az ellenség természetesen megpróbált visszahúzni, de Istennek hála, ez a terv meghiúsult. 2009-ben Debrecenben Balogh Barnabás merített be.

– Milyen szolgálat(ok)ba kapcsolódtatok be, miután a gyülekezet tagjai lettetek?

Sári: Mivel Érden szüleim a tini vezetők, bemelegítésem után a tini szolgálatba segítettem be. Inkább a játékok megszervezésében és a zenei szolgálatban vettem részt. Miután a budai gyülekezetbe kerültem, csatlakoztam a gyerek tanítókhoz, a Felfedezők csapatába. Nagyon szeretem ezt a szolgálatot: egyrészt fontosnak tartom, másrészt elég jól kijövök a gyerekekkel.

Peti: Már azelőtt, hogy a debreceni gyülekezet tagja lettem volna, segítettem pakolásban. Később besegítettem hangtechnikával kapcsolatos teendőknél is. Megtérésem és bemelegítésem után nem sokkal felköltöztem Budapestre, így nagyon ritkán vállaltam szolgálatot a debreceni gyülekezetben. Inkább a budapesti gyülekezetekben voltam aktív a hangtechnikában és evangélizációban. Közben volt egy szakasz az életemben, amikor vissza kellett költöznöm Debrecenbe. Ekkor még az előző szolgálatokon felül bekapcsolódtam a kisifis szolgálatba is.

– Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok-tanultok? Hol dolgoztok világi munkahelyeken?

Sári: Ahogy említettem, a teremtett világ – itt is első sorban a madarak – mindig is lenyűgöztek. Ornitológus akartam lenni, ezért egy biológia tagozatos gimnáziumba felvételiztem. Sajnos madarászokat nem képeznek egyetlen egyetemen, ezért kellett egy „B” terv. Különböző ötletek után végre rátaláltam a Szent István Egyetem tájépítész képzésére. Szeretem ezt a szakmát, a természet-rajongásom és a művészi hajlamaim szépen egymásra találtak benne. Most végzem az utolsó Msc-egyetemi évemet.

Peti: Eredetileg csillagász szerettem volna lenni, de akkor azt láttam, hogy így megélni nehézkes Magyarországon. Ezért szülői ajánlásra villamosmérnöki pályán kezdtem el gondolkodni. A BME nyílt napján találkoztam az úrkutató csoporttal, és tudtam meg, hogy van úrkutatás itthon. Később persze a villamosmérnöki szakma is megtetszett, de a fő motivációm az az úrkutatás/csillagászat volt. Az MSc diplomámat egyébként rádiócsillagászattal kapcsolatos témából írtam, így végül csak visszatértem a csillagászathoz a mérnöki oldalról közelítve. Mindezek mellett érdekel a zene, zenélés és a hangmérnöki dolgok. Első szakmai munkahelyem egy mikrohullámú eszközöket fejlesztő cégnél volt az úrkutatók csoportban. És nem, nem fejlesztettünk mikrohullámú sütőket ☺. Ez volt a BHE Bonn, ahol 2014-től dolgoztam gyakornokként, majd három évet teljes állásban. Mostanában váltottam a jelenlegi munkahelyemre, a Bosch-ra, ahol mint RF/antenna mérnök dolgozok.

– Mikor és hogyan találtatok egymásra? Hogyan vezetett Titeket Isten a párválasztásban?

Sári: A 2019-es MEKDSZ Téli táborban találkoztam Petivel egy pszichodráma alkalmon. Nagyon megtet-

szett első látásra, de úgy gondoltam, hogy mindez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen és próbáltam elfelejteni. Két hónap múlva kaptam Istentől egy ígéretet, hogy valaki olyan társat szán nekem, aki sokkal jobban hozzám illik, mint gondolnám. Egy hónapra rá ismét találkoztunk és elkezdtünk ismerkedni. Végig nyugalom volt bennem Petivel kapcsolatban és egyre jobban rácsodálkoztam Isten tervezésére. A harmadik randin már megbeszéltük, ha minden jól megy, össze fogunk házasodni. *Peti:* Először 2018-ban láttam Sárít távolról a MEKDSZ Téli táborban. Már akkor is nagyon tetszett, de nem volt lehetőségünk beszélni, és nem is akartam erőltetni semmit, így ez annyiban is maradt. Közben eltelt egy év, és ismét eljött a Téli tábor, ahol újra megláttam Sárít. Még mindig tetszett és szerettem volna jobban megismerni. Amikor jelentkeztem a pszichodráma, reméltem, hogy ő is fog jönni. Jobban szerettem volna, ha kisebb közösségben van lehetőségünk megismerni egymást, természetes módon. Amikor belépett megörültem neki, de azért kicsit izgultam. A szeminárium végén úgy éreztem, lehet ez egy utolsó lehetőség, hogy beszélgessek vele. Szimpatikus volt a beszélgetés során, ekkor azonban még nem tudtam, hogy szereti a metált és művészlélek (két fontos szempont a listámról ☺). Tábor után időnként eszembe jutott Sári, de bizonytalan voltam vele kapcsolatban. Istennek terve volt velünk, és vezetett ezen a területen. Ekkor május 1-jén újra összefutottunk, és kiderült, hogy sokkal több közös dolgunk van, mint azt gondoltam korábban. Ekkor kezdetét vette az ismerkedés. Már régóta vágytam egy társra, de nem azért, hogy „csak legyen valakim”. Egy olyan segítőtársra, aki támogat, hogy betöltsen az Isten által rám bízott munkát és elhívást. Annak idején elmondtam barátainknak a számomra fontos szempontokat, és nem sok esélyt adtak, hogy ezek a tulajdonságok meg vannak egyetlen nőben. Én is úgy voltam vele, lehet, hogy valamiben kompromisszumot kell kötnöm. Ahogy egyre jobban ismertük meg egymást, nyilvánvaló lett előttem, hogy Sári pont olyan hozzám illő nő, amilyenre vágytam. Ekkor már tudtam, hogy Sári Isten válasza és ajándéka számomra.

– Hogyan vezetett Isten titeket ide, a budai gyülekezetbe? Mi fogott meg benneteket, hogy itt is maradjatok? Milyen volt beilleszkedni az ifibe és a gyülekezetbe? Megtaláltatok-e a szolgálati helyeteket?

Sári: Nekem egyszerű a válasz: követtem a férjemet. Először szokatlan volt, mert a gyülekezet, ahol felnőttem, nem az a hagyományos baptista közösség volt. Ennek ellenére szeretek ide járni. A tanítások tiszták és erőteljesek, és a testvérek nyitottak, barátságosak. A beilleszkedésben számomra nagyon sokat segített a jegyesoktatás, a dömösi hétvége és az a néhány ifi alkalom, amin még élőben részt tudtam venni. És természetesen az, hogy meghívtak a gyerekszolgálatba.

Peti: Először azért jöttem a budai gyülekezetbe, mert vannak itt rokonaim (Ádány Béci papám unokatestvére). Budapesten nagyon sok lehetősége van az ember-

nek valamely gyülekezethez csatlakozni, így én is jártam jó pár gyülekezetben. Kerestem a helyemet és sokáig nem köteleztem el magamat egyik közösség mellett sem. Ezalatt azt tapasztaltam, hogy a hitem stagnál, és jó lenne valamely gyülekezet mellett dönteni, ahová rendszeresen járok, és szolgálok. A budai ifiben és gyülekezetben az fogott meg, hogy befogadóak, nyitottak. Így könnyen sikerült beilleszkedni a közösségbe. Jelenleg a hangtechnikai szolgálatban és Hídépítő csoportban vagyunk benne, de nyitott vagyok más területekre is.

– **Kérem, hogy beszéljetelek életetek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten Titeket eddigi hívő életetekben?**

Sári: Még nem kellett átélnem nehéz élethelyzeteket. Mégis az a típus vagyok, aki a kis egérből is elefántot csinál, jelentéktelen dolgok miatt aggódok. Pedig Isten mindig elhalmozott az áldásaival, néha már-már zavarba ejtően az ölembe hullottak a dolgok. Olyan, mintha kézen fogva vezetne lépésről-lépésre, a kapcsolataimban, tanulmányaimban és az élet többi területén. Újra és újra emlékeztetnem kell rá magam, hogy bízzak Benne.

Peti: Még kezdő hívő voltam, amikor meggyőződésem lett, hogy Isten megígért nekem valamit. Egy utat láttam magam előtt, amit Isten vezetésének gondoltam. Aztán ahogy teltek az évek, azt láttam, hogy a körülmények ennek ellentmondtak, semmi nem változik. Nem teljesült be az, amit akkor Isten ígéretének hittem. Ez hét és fél évig tartott, majd másfél év volt a helyreállítás. Kemény volt, de Isten sokat tanított és formált ezalatt az idő alatt.

– **Van-e kedves ígétek, éneketek, és miért az?**

Sári: A személyiségem miatt különösen közel állnak hozzám azok az igeversek, amik arról szólnak, hogy ne aggódalmaskodjunk és, hogy miért ne tegyük ezt. Gyakrabban kéne ezeket olvasnom. Az énekek közül nem tudnék megnevezni egy nagy kedvencet, talán a „Mennyei tábor ma mellettünk áll” a Corner Stone-tól.

Peti: Annyira nincs kedvenc igém, nem szeretek kiragadni igét a szövegek környezetéből. Dicsőítő énekek közül kedvenceim a „Mint szarvas..” kezdetű, és a „Nem akarsz félszívű követőt”. Ezekon kívül a Theocracy-nak az „I AM” és „Mirror Of Souls” dalokat tenném még hozzá.

– **Milyen terveitek vannak az életben, a gyülekezetben?**

Együtt: Legfontosabb célunk, hogy betöltsük Isten tervét. Sok tervünk van, többek között Sári befejezze az egyetemét, gyermekvállalás, Peti zenekarokban játszon, de majd idővel kiderül, hogy Isten merre vezet minket. A gyülekezetben szeretnénk a kapcsolatainkat erősíteni és jobban bekapcsolódni a közösségbe.

– **A Fókusz-hónap aktualitása kapcsán kérdezem: A gyülekezetben kívül van-e szolgálati lehetőségek? Az életben hogyan szolgáltok a környezetetek felé? Van-e ezzel kapcsolatban olyan történet vagy élmény, amit szívesen megosztanátok velünk?**

Sári: Olyan klasszikus szolgálatom nincsen. Repesek az örömtől, ha lehetőségem adódik bizonyosságot tenni a hitemről az egyetemen. A héten például a Biblia szerinti házasságról beszélgettem egy barátnőmmel.

Peti: Jelenleg nincs szolgálati lehetőségünk a gyülekezetben kívül, de próbálunk nyitottak lenni, és ha van rá lehetőségünk, megragadni a lehetőséget (pl. bizonyosságot tenni a hitünkről).

– **Köszönöm kedves válaszaitokat. Ezzel az ígérellel kívánom, hogy az Úr vezessen és áldjon meg közös életutatokon:**

„Téged illet a dicséret, ó, Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat. Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember. Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket. Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!” (Zsolt 65, 2-5)

Ádány Judit

BIZONYSÁGTÉTEL - SZOLGÁLAT

Példaképeim a szolgálatban

Nem tehetem meg, hogy ne emlékezzem meg róluk.

Zimányi néni /Zimányi Józsefné/ farkasvakságban szenvedő özvegyasszony volt. Betegsége miatt korlátozott életkörülmények között élt. Ő volt mindig, aki elsőként érkezett a gyülekezetbe, minden prédikáció a szívébe vésődött. Én abban az időben

voltam egyetemista. Minden vizsgámról tudott, és számomra nagy békességet jelentett a vizsgáknál, hogy tudtam, hogy ő is imádkozik érettem.

Nagyon megrendültünk, amikor egy autó elütötte és rögtön meghalt. A szomorúságot azonban öröm váltotta fel a szívemben, mert tudtam, hogy Isten elvitte a nyomorúságból. A temetésen másnak is öröme volt, mert úgy éreztük, hogy Zimányi néni a mennyből mosolyogva néz ránk.

Dr. Mike Károlyné Mária a legjobb barátnőm, testvérem volt. Biológia tanárként dolgozott, hite miatt elbocsátották, a VITUKI-ba ment dolgozni, ahol megismerkedett leendő férjével. A gyülekezet-

ben vasárnapi iskolai tanítóként szolgált. Lányom még mindig őrzi azt a füzetecskét, amibe ő írt, rajzolt.

Számomra azért volt példa, mert a szeretetet a hétköznapi életben megélte, életeleme volt a szeretet. Mindenki felé szolgált. Egyszer a részeg szomszédját hozta el a gyülekezetbe vasárnap délelőtt, aki szerencsére elaludt. Elvitte őt a református iszákosmentő szolgálatba, és ott megszabadult. Amikor legközelebb jött az imaházba, nem ismertem meg, mert ragyogott az arca és az Úr szolgálatába állt.

A gyermeknevelés az élet legnehezebb feladata, tőle mindig hasznos, az életben alkalmazható tanácsokat kaptam. Mehettem hozzá félelmeimmel és megértett, segített. Talán többen emlékeznek arra a hamis próféciára, hogy Budapesten nagy földrengés lesz. Nagyon sokan elutaztak a fővárosból a testvérek közül is. Reggel munka előtt felmentem Máriához és mondtam neki, hogy nagyon félek, de nem akarok elmenni, és itt hagyni a nagy családomat. Mondta, hogy ne menjek metróval és lifttel és imádkoztunk. Nagyon sok munkám volt, csak este tudatosodott bennem, hogy eszembe se jutott a földrengés.

Mária rákos beteg lett, imádkoztak érte, megkenték olajjal és nekem azt az Igét idézte, „hogya az Úr nem tenné is”, azt is elfogadja. Műtét után bementem hozzá, nem tudtam nagyon beszélgetni vele, mert a szobatársai csüngtek rajta. Kérte, hogy vigyek be Bibliát, mert amit vitt, már elfogyott.

A külmiszióban is részt vett. Nagyon nagy veszélyt jelentett orosz Bibliát kiküldeni. Megkért, hogy menjek el értük. Az úton csodát éltem át. Odamentem a villamosvezetőhöz, hogy hol kell leszállnom az Abonyi utcához. A villamos két megálló között megállt, hogy leszállhassak. A központban nagyon nem akartak fogadni engem, mert félték, amikor megmondtam, hogy ki küldött, kitől kaptam a Bibliákat. Sorolhatnám az emlékeket.

A temetése is rá jellemző volt. Ott volt az elegáns úrinő és az elmebeteg asszony is. Nagyon sokan megemlékeztek róla, akkor derült ki, hogy hány szervezet, misszió tagja volt.

Hálás vagyok, hogy ismerhettem őket. Emlékük legyen áldott!

Novákné Irén

Szolgálataim

A gyülekezetben valamivel több mint negyven évig voltam bibliaköri tanító. Erre a munkára nem jelentkeztem önként, egyszerűen rám bízta. Nem tiltakoztam ellene. Hiszen a gyerekeket szerettem, szívesen elvállaltam. Kmety Ottóné Anci néni sokat segített. Tanított és továbbképzést is szervezett számunkra. Abban az időben sokan jöttek Angliából, Amerikából bibliaköri tanítók azzal a céllal, hogy itt a „vasfüggöny” mögött segítség, a gyermekmunkát. Nemcsak tanítottak, hanem különböző segédeszközöket is hoztak (könyveket, flanel képeket, kidolgozott tematikus tanítási anyagokat, énekeket). Ezek nagy segítséget jelentettek nekünk. Egyben viszont sok munkát is a kivágása, ragasztása, hogy a tanítás során felhasználhatók legyenek. Anci néni hihetetlenül sok energiát fektetett ebbe a munkába. Sokszor gondoltam, könnyű neki, hiszen az ő gyerekei már nagyok voltak, az enyémeik meg kicsik. Ezenkívül ott volt még Csengődön közel egy hektár szőlő, ami kora tavasztól késő ősziig nem kevés plusz munkát adott számunkra. Szombatonként ezeket a munkákat kellett végeznünk. Ráadásul hosszú évekig egyedül voltam a csoportomban, ami azt jelentette, hogy minden vasárnapra én készültem, én tanítottam.

Persze a sok fáradtság mellett örömöm is volt bőven. Emlékszem Isten hogyan tanított, és hogyan tett helyre készülődés közben. Egy alkalommal, amikor úgy éreztem, hogy nem eléggé ismerik el a munkámat, nem eléggé becsülnék, akkor Naámán történetében mutatta meg nekem Isten, hogy amíg emberektől várom az el-

ismerést, addig lelkileg leprás vagyok. Mennyire felháborodott Naámán is, hogy Elizeus ki sem ment fogadni és tiszteletet adni neki, pedig igen nagy méltóságot töltött be. Amikor pedig megtisztult már egyáltalán nem akadt fel ezen. Ő ment be és borult le előtte.

Isten akkor egy életre beégette a szívembe, ha én az emberektől várom az elismerést, az azt jelenti, még leprás vagyok. Tulajdonképpen nem embereknek kell nekem megfelelni, hanem Istennek, az én Uramnak.

Persze egy feladatot nem csak emberek megbízásából kaphat az ember, hanem a Lélek is indíthatja erre. Ilyen szolgálat volt az életemben Orbán Marika néni rendszeres látogatása. Amíg az imaházba el tudott jönni, egyáltalán nem volt közöttünk semmilyen kapcsolat. Persze ismertük egymást, ha elmentünk egymás mellett kezeltünk és köszöntöttük egymást, de különöseb-

ben nem kerestük a másik társaságát. Mégis, amikor már nem tudott imaházba jönni, olyan érzésem támadt, hogy meg kéne látogatni. Először tiltakoztam ellene. Nem. Menjen hozzá az, akivel jó barátságban volt. Különben is nagyon messze lakik. A világ végétől még két megállóra. Nem beszéltem én erről senkinek, de harcoltam magammal. El akartam hárítani ezt a feladatot, De a Lélek nem hagyott nyugodni. Végül is beadtam a derekamat.

Így alakult úgy, hogy kb. 10-15 évig havonta egyszer meglátogattam őt, de Csengődre hamarabb leértünk, mint oda, hozzá, mert legalább másfélszer hosz-

szabb volt a menetidő. Apró dolgokban segitettem neki. Gyógyszert kiváltottam, közértben vásároltam azt, ami kellett. Vagy mielőtt odamentem útba ejtettem a piacot. Függyönt levenni vagy feltenni, vagy valamit megvarrni. Mikor mire kért meg, de nem ez volt a lényeg, A legfontosabb dolgom az volt, hogy meghallgassam. A jutalmam pedig, hogy láttam az örömét. S rájöttem, hogy jó dolog másnak örömet szerezni. Legtöbb, amit egymásnak adhatunk, az a vele töltött idő, ami értéke- sebb minden más ajándéknál.

Kissné Kati

Cserépedények és kincseik

Hazaértem Katika húgomtól, aki- nek ebédet vittem, mert beteg, örültem, hogy segíthettem, de gyorsan elhessegettem az érzést és a gondolatot is, hiszen ez mi- nimum kötelességem. És ekkor jött az üzenet, hogy írnék-e vala- mit a szolgálatról? Ezt tettem.

Nézem, mit tanít a Biblia és az Úr Jézus, és hogy volt ez a mi családukban, és hogy volt az én életemben.

Anyukám a MÁV-nál dolgozott, az ő alkalmazásuk- ban állt. Mindig szolgálatba ment, így mondtuk. Anyu- kám ellátta a négy gyereket, a háztartást, az állatokat, gondozta a kertet, intézte a hivatalos dolgokat, és segí- tett apukámnak a földeken. Az ő munkájára sose monda- ta, hogy szolgálat, pedig mondhattuk volna. Tették a dolgukat, volt bőven. Mutatja magát, hogy mi a teendő – mondták.

Mi hát a szolgálat? Sok embert, keresztényt és nem keresztényt is foglalkoztat ez. Ennek illusztrálására idé- zek *Rabindranáth Tagore* sokoldalú indiai költőtől, aki szerette hazánkat, különösen Balatonfüredet, mert ott gyógyult meg.

„Aludtam és arról álmodoztam, hogy az élet öröm.
Felébredtem, és láttam, hogy az élet szolgálat.
Cselekedtem, és íme, a szolgálat öröm.”

Nekünk ismerős a *diakónia* görög szó, ami szolgálá- tot jelent. És a latin eredetű *miniszter* szó is, ami szolgál, segéd jelentéssel bír. Inkább így, magyarul kellene használni ☺. Nekem egyébként a tárca nélküli miniszter a kedvencem, mert neki nincs minisztériuma, csak fő- nőke és feladatai, szolgál. A mi felettesünk Isten Fia, és ugyanakkor egy szegény ácsmester fia, Jézus Krisztus – tanítónk, Megváltónk. A leghitelesebben Ő igazít el bennünket is, mint a tanítványait a szolgálat kérdésében is: „*De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; És a ki közüle- tek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen: Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.*” (Mk 10,43-45)

És a saját példáját hozza. Nagyon fontos, hogy mit te- szünk, de itt a hogyanra is nagy hangsúlyt helyez az Úr. Alázattal, hűséggel, krisztusi indulattal – egymást ma- gunknál különbnek tartva – végezzük azt a munkát, ami a feladatunk, kötelességünk. Egyébként is, ha mindent megtettünk is (?), haszontalan szolgálunk vagyunk. Tudom, hogy méltó a munkás a bérére, de szűkebb értelemben a szolgálat a szeretetből végzett önkéntes munka.

A szolgáltnak van gazdájuk, Ő az igazodási pont az életükben, s ez nem „szolgalelkűséget” jelent, hanem tudom, hogy Hozzá tartozom. Csecsemőkora óta egye- dül neveltem a fiamat, az édesapja a válásunk után Ausztráliába távozott. Az én szolgálatom elsősorban a fiamról való gondoskodás volt, és a kórházi munkám, és a gyülekezeti élet. Amíg Sándor kicsi volt, csak odamentem, ahova kisgyerekekkel is el lehetett menni. Egy műszakban dolgoztam, az jó volt. Az akkori gyüle- kezetemben – Rákospalotán – részt vettem minden munkában és szolgálatban, amire kértek, és amire talentumom volt. Nagyon hálás vagyok *Gerzsenyi Sán- dor* testvérnek – már az Úrnál van –, és feleségének, *Marikának*. Ők példaképek előttem, krisztusi minták az alázatban, szeretetben, önzetlen segítségben.

Készülve erre az írásra, végigolvastam a Manna új- ságunk jubileumi számát, az Árvaházról és a gyülekezet elmúlt kilencven évéről szóló írásokat. Mennyi példa,

mennyi értékes kincs cserépedényekben! A cserépedény már eltört, de a kincs, amit féltve hordozott, megmaradt. Példák előtttem, akik anyák lettek, pedig lehet, hogy nem is szültek gyermeket. Gyermek, akik elveszítettek szüleiket, mégis lett családjuk. Sok felejthetetlen név, örülök, hogy néhányukkal találkozhattam. Példás elődök a gyülekezetből is, akiknek csak a nevét ismerem, Isten áldottai ők.

Engedjék meg a testvérek, hogy az ökumené jegyében megemlítsék néhány nagyszerű szolgáló testvért. Először *Teréz anyát*, aki a Nobel-díj átadására nem ment el, valószínűleg fontosabb dolga volt. Hat nemzet állampolgára volt, de a hetedik, a mennyei lett az igazi hazája. A segítséget az elesettek, szegények iránt, otthon látta. Előbb tanárnőként tanította India szegényeit, majd ápolónőnek tanult, és gyógyította őket. Ha másként nem ment az evés, szívószállal csepegtette az erőlevest az elesett emberekbe. Ember volt, tele kétességgel, betegséggel, de róla is elmondható, hogy nem volt engedetlen a mennyei látás iránt (Pál apostol). Egyszer egy pap újságírónak adta ki magát napokig kísérté Teréz anyát azzal, hogy filmet akar készíteni róla. Valójában azt akarta megtudni: miben rejlik Teréz anyá titka? Erre a rossz kérdésre a jó válasz: JÉZUS. India nem

Mindig csak adni

*Az öreg kút csendesen adja
Vizét... így telik minden napja.*

*Áldott élet ez! – fontolgotom.
Csak adni, adni minden napon!*

*Ilyen kúttá kellene lennem!
Csak adni teljes életemben!*

*Csak adni? Terhet is jelenthet.
Jó kút, nem érzed ezt a terhet?*

*Belenézek, .. tükre rám ragyog:
„Hiszen a forrás nem én vagyok,*

*Árad belém! Csak továbbadom
Tisztán, vidáman és szabadon.”*

*Hadd éljek ilyen kút életet!
Osszak áldást és szeretetet!*

*Nem az enyém. Krisztustól kapom
Egyszerűen továbbadhatom.*

Türmezei Erzsébet

keresztény állam, de amikor Teréz anyja meghalt, három napos gyászt rendeltek el az országban. Idézetek tőle:

„Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte!”

„Nagy dolgokat tenni nem tudunk, csak kicsiket nagy szeretettel.”

„Úgy érezzük, hogy amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb lenne a tenger.”

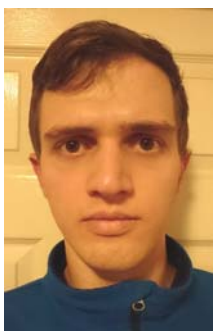
Nem tudom, mikori, de gyanítom, hogy régebbi a Magyar Református Egyház Bethesda Gyermekkorházának mottója: „Jutalmunk, hogy tehetjük.”. Ez krisztusi szemlélet.

Az evangélikus diakoniszsa költőnő, *Türmezei Erzsébet* verse is hitvallás a szolgálatról, amelynek titka, hogy forrása: Krisztus.

Mi a szolgálat? Hogyan kell csinálni? Ki a titka? Adja, mutatja Magát! Keresd, kutasd, kérd, ismerd fel és tedd! S „közben pengesd a lantot, hogy szebben teljék az idő” – írta Gerzsenyi Sándor.

Simola Ilona

Szolgálatom útjai

Te mit tartasz szolgálatnak az életedben? Leginkább azokat az idő- és energiabefektetéseket, amikért nem kapok (pénzbeli) jutalmat. Ilyen például a gyerektanítás, az evangélizáció, néha énekelgetés, építkezésen, felújításon való besegítések (bár ez ritkább; pl. imaház) és az olyan egészségügyi jellegű tevékenység, amiért nem kapok pénzt.

Mi motivál ebben? Általában Jézus parancsai, iránymutatásai – talán egyre inkább ráállok arra, hogy nem az érzésekre kell figyelni („mit szeretnék csinálni”), hanem az akaratra („mit kell csinálni”).

Hogyan vezetett Isten abban az életed során, hogy mit csinálj, vagy mit ne? Van néhány kirívó eset, de általában operáns tanulás (próba-szerencse alapú tanulás

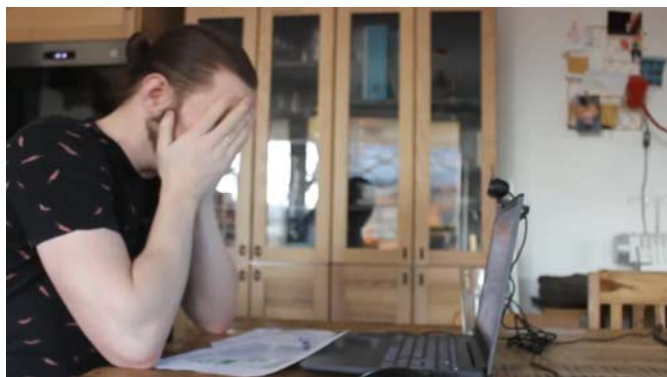
– ha működik és jó, akkor csinálom, ha nem, akkor pedig nem) alapján működtem szolgálati téren.

Milyen sikerélményeid vagy kudarcid voltak ezekben? Sikerélményből eddig nem sok volt. Kudarcból sok volt – a legtöbb ahhoz fűződik, hogy emberek egymáshoz méregetik magukat, vagy nem Istenre figyeltem, hanem más emberekre. Hallottam egyszer, hogy a sikeres szolgálat lényegében a hűséges szolgálat.

Van példaképed a szolgálatban? Igazából az összes hűséges bibliai személy (leginkább a próféták) hatással volt rám. Jelenleg is élő példaképem nincs. Talán a kedvencem az összes közül Boáz: egy roppant sötét korban hűséges volt ahhoz, amit Isten mondott, azt tette, amit helyesnek látott, és működéséből megszületett a Biblia egyik – általam legbájosabbnak tartott – könyve.

Uri Benjámín

Nem a saját erőmből

Ha arra gondolok, mit jelent nekem a szolgálat, nem is konkrét feladatok jutnak elsősre az eszembe, hanem egy érzés. Az, hogy amikor felmerül, hogy lenne egy feladat, általában úgy érzem: olyan dolgokra mondom igent, amikről igazából nem tudom, menni fognak-e. Valahogy rendre olyan szolgálatok szoktak megtalálni, amikhez vagy írni, vagy beszélni kell, esetleg mindkettő – ráadásul olyan témákban, amikben nem érzem magam kellően felkészültnek. Ha áhítat-írásra kérnek meg, úgy érzem, nem ismerem a Bibliát és botfülem van a Lélek szavára. Ha bibliaóra-tartásra, akkor aztán főleg. Ha előljárói szolgálatra, akkor csak arra tudok gondolni, hogy rossz példa vagyok, akinek tele van az élete bűnnel, és egyébként sem ismerek senkit a gyülekezetből, még nyolc-kilenc év után sem. Ha felújítást kell koordinálni, teljesen biztos vagyok benne, hogy túl szétszórt vagyok és rossz színeket fogok mondani a kivitelezőnek, utána pedig rossz oldalra fúrom fel a szekrényfogantyút.

Egy dolog felől lehetek csak nyugodt: hogy nem bírom el magam, amikor kapok valamilyen gyülekezeti feladatot, hiszen fel sem merül bennem, hogy esetleg a saját erőmből leszek sikeres. Csak két kimenetet tudok általában elképzelni – vagy azt, hogy katasztrofális lesz a végeredmény, vagy azt, hogy ha esetleg mégsem, az csakis Isten különös kegyelméből és beavatkozása nyomán lehet úgy.

Egyszer beszéltem már a gyülekezet előtt az imposztorszindrómáról. Azt a pszichés jelenséget hívják így, amikor valaki nem hiszi el, hogy az eredményei valóságok és biztos benne, hogy igazából egy szemfényvesztő csaló, aki csak a körülmények különös összjátéka következtében nem bukott eddig le. De ha lelepleződik, ak-

kor mindenki előtt teljesen nyilvánvalóvá lesz, hogy fogalma sincs arról, mit csinál. Különösen gyakori tünetnek számít a tudományos szférában, és hát nekem sem a gyülekezeti szolgálat az egyetlen olyan terep, ahol meg szoktam élni – munka közben legalább ugyanilyen gyakori élmény. Persze ha az ember tisztában van vele, hogy most igazából csak az imposztorszindróma ütött be épp és azért hiszi magát teljesen alkalmatlannak, az valamelyest segít, de azért mindig marad elég hely a képtelenségnek.

Szolgálatok esetében ez mindig egyfajta libikókázást jelent: először arra gondolok, hogy teljesen alkalmatlan vagyok. Aztán arra, hogy nem baj, mert Isten majd ad szavakat a számba/klaviatúrámba, segít a munkában. De aztán arra gondolok, hogy vajon nem hagyatkozom-e túlzottan az Ő vezetésére és közben nem hanyagolom-e el bűnös mértékben azt, hogy kellő energiát fektessek a munkába a magam részéről is. Aztán megint arra gondolok, hogy a saját erőmből csak okoskodni és imposztorkodni tudnék és csak akkor lesz áldás a munkámon, ha a Lélek vezet. Aztán megint arra, hogy de vajon hagyom-e, hogy vezessen a Lélek – és így tovább, a végtelenségig.

Illetve, persze, nem teljesen a végtelenségig: igyekszem Istenre figyelni, imádkozni és nem hagyni, hogy ez a fajta kishitűség és örök bizonytalanság kössön béklyóba. De ez így is egy folytonos harc. Úgy tűnik, nekem ez adatott egyelőre szálkául.

Feltűnhetett, hogy mindeddig kizárólag klasszikus, gyülekezeti szolgálatokról beszéltem. Olyan, szintén szolgálatszámiba menő szolgálatokról, mint hogy szeretettel viszonyuljak a környezetemhez, mutassak jó példát, legyek jó férj stb., nem. Ez nem azért van, mert ezeket ne tartanám szolgálatnak, a valós ok sokkal prózaibb: ezek csak utólag szoktak feltűnni. Nem vagyok elég tudatos ahhoz, hogy az elém kerülő élethelyzetekre „stratégiai”, „tudatos” válaszokat tudjak adni: akkor járok sikerrel, ha vezet benne a Lélek. Arra pedig, hogy ez mégis mikor történik meg, nincs jó válaszom – de minél többet imádkozom, minél többet olvasom az Igét, minél többet igyekszem Isten közelségében lenni, annál gyakrabban élem át a vezetést. Nem túl trükkös recept, de úgy látszik, működik.

Baranyai Zsolt

Az a reménységünk, hogy a fókuszidőszakot követően megerősödünk szolgálatunkban, vagy éppen rátalálunk arra a szolgálatra, amelyre gyülekezetünkben nagy szükség van. A cél az, hogy felkészüljünk valamennyien „a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...” (Ef 4,12–13).

Kolozs Nagy János, az áhítatsorozat szerkesztőjének bevezető gondolataiból

RENDAHGYÓ BIZONYSÁGTÉTEL

Mottó: „Ki kételkedően boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Kedves Kriszta!

Tizenkettedik levelem a rendhagyónál is rendhagyóbb lesz, mert olyan különleges téma kerül az asztalra, amiről nem nagyon esik szó a mi gyülekezeteinkben sem. Most van itt az idő arra, hogy a *politika és a keresztények* kapcsolatáról írjak, hiszen április 3-án országgyűlési választások lesznek hazánkban. Így most az alábbi összeállítást küldöm Neked levélként. Kérlek, fogadd ezt is nyitott szívvel! Bár kissé szorongva, de szeretettel készült. Főleg, hogy közben háború indult szomszédunkban, Ukrajnában, és nem tudjuk, hogyan befolyásolja ez a mi életünket, a szavazás mikéntjét. De ez még inkább kiélezi a téma fontosságát.

Szeretettel ölellek: Judit

„Ó, mondd, te kit választanál?”

Amikor készültem ennek a témának a körbejárására, volt aki, azt mondta, hogy hiánypótló lesz, és volt, aki féltett, mert olyan indulatok övezik ezt még hívő emberek között is, hogy jobb elkerülni az emlegetését is. Mindkettő tudatában döntöttem úgy, hogy megpróbálkozunk egy informatív, de nem propagandaszagú, és egyben az istenismeret tudatában átgondolt összeállítással. Senki ne számítsen arra, hogy most egyértelmű iránymutatást kap, hogy a szavazólapon melyik oldal mellé tegye azt a bizonyos X-et. Nem. Az a meggyőződésem, hogy a jó Atya azért adott ész mindannyiunknak, hogy egy ilyen kérdésben is önállóan – több oldalról tájékozódva, és korántsem elfogultan – döntsünk. Nem akarom túlmisztifikálni ezt a döntést, de az a rossz hírem, hogy az emberiség nem tanul a történelmi eseményekből, és fennáll annak az esélye, hogy erről is számot kell majd adnunk, mint ahogy minden tettünkről. Ha a gyűlölet vezet minket ebben a kérdésben (legyen az bármelyik oldal felé is), az már rossz, talán kimondhatom, hogy bűn. Mert itt csakis egy vezethet: Isten és honfitársaink iránt érzett felelősséggel választani vagy nem választani. Csak remélni tudom, hogy az alábbi összeállítás segít ebben, és nem elmélyíti az ellentéteket, hanem a bölcs döntés részese lehet. Ezért imádkozom. És erre kérek titeket is kedves testvérek, hogy ezt tegyétek ti is!

I. A keresztények és a politika – Kelletlen barátság

Tények, gondolatok és igei megerősítés a Biblia és Philip Yancey azonos című könyve alapján.

Az említett könyvben Yancey először bemutat öt megközelítést, ahogyan a keresztények viszonyulhatnak a politikához. Ezt *Niebuhr: Krisztus és kultúra* c. könyve alapján teszi. Eszerint: 1. *Krisztus a kultúra fölött áll*: az egyház irányítja az államot, a királyok hódolnak a pápának, pl.: Német-Római Birodalom. 2. *Krisztus a kultúra ellen*: jellemzően anabaptisták, kvékerek, amisok stb. állásfoglalása ez, amikor kivonulnak a világból, saját ellenkultúrát teremtenek. 3. *Krisztus átformálja a kultúrát*: a keresztények folyamatosan azon fáradoznak, hogy ők alakítsák a kultúrát, hogy az minél inkább összhangba kerüljön Jézus tanításával. 4. *Krisztus szemben áll a kultúrával*: alapvetően lutheránus felfogás, miszerint a keresztények két ország polgárai, mindkettőnek engedelmisséggel tartozunk, de a két ország időnként konfliktusba kerül egymással, főleg erkölcsi kérdésekben. 5. *A kultúra azonosítása Krisztussal*: eszerint a teológia összemosódik a politikával, a liberális demokráciában és igazságszolgáltatásban Jézus tanítása teljeseedik ki.

Yancey szerint a fő kérdés ez: milyen célokat tűzünk ki, mi keresztények egy modern demokráciában, egy multikulturális társadalomban, ahol különböző vallások és ateisták élnek egymás mellett?! Megemlíti Jézust, mint aki elfogadta korának vallási kultúráját, és nem lázadt a Római Birodalom ellen; Pál apostolt, aki a

kultúrát szembesítette Jézus tanaival, de volt, hogy római polgári státuszára hivatkozott. Yancey ezt állapítja meg dióhéjban: „Az Újszövetség tanítása szerint a kormány szükséges, sőt Istentől elrendelt hatalom, ám semmiképpen nem tekinthető a hit támaszának, ahogy a barátjának sem.”

A világtörténelemben a kereszténység államvallássá válása egy kényszer, és nem meggyőződés alapú lépés volt, és ennek bizonyosságai a jó másfél évezred anomáliái, kegyetlenségei, nyomora, az igazi megtérést hirdető és követő csoportok, hitvallók üldözése. Ennek vetett végett a francia forradalom, a szekularizáció. Azóta van, ahol (USA) a vallásszabadság védelmében választal van az egyház és az állam között, van, ahol (kommunista, iszlám) diszkriminálják a kereszténységet, és van, ahol (néhány afrikai ország) kereszténynek kiáltotta ki magát az állam.

Az állam mint intézmény ma már nem vár erkölcsi útmutatást az egyháztól, közvélemény-kutatásokban keresi, hogy mi tekinthető helyesnek és helytelennek, miközben etikai kérdésekben egyre esetlegesebbé válik. Pedig az állam feladata az, hogyan vegye rá az embereket arra, hogy jók legyenek. Ennek ellenére manapság is a kereszténység és az iszlám az, amely igyekszik befolyásolni a kultúrát – sokszor elég különböző erkölcsi alapon (inkvizíció, véres háborúk, nyilvános kivégzések, nők jogainak visszaszorí-

tása stb.). Yancey mégis azt állapítja meg, hogy egy kormánynak sincs szüksége egy vallásra ahhoz, hogy zsarnoki hatalmat gyakoroljon (mivel pont aktuális, nyugodtan ideírhatjuk Oroszországot). Az egyház és állam egyesítésének negatív tapasztalatai miatt, ma már a *keresztények is értik, hogy az evangélium alulról építkezik* (mivel személyes hit nélkül fából vaskarika), mert ha felülről kényszerítik a népre, az a napnál is világosabb, hogy az nem jó. A nyugati világ – szemben az iszlámmal – elveti az egységes társadalom ideálját, és különválasztotta az államot és a vallást. Ez a „szabadság” persze kockázattal jár, de Európában ma nagyrészt a posztkeresztény kultúra az uralkodó.

Ki kívánna az iszlám országokra jellemző kormányzási forma alatt élni, olyan után áhítózni, amelyik rákényszeríti akarátát a másként gondolkodókra? – teszi fel a kérdést Yancey. Majd ezt írja: *„Ha ezt tennénk, elárulnánk a keresztény hit alapítóját, aki ellenállt a világ összes királysága fölötti uralom kísértésének, és akit az erős hatalom mártírként végzett ki.”* A kényszer az kényszer, és az nem összeegyeztethető a keresztény hit természetével. A hívőknek kovászként, sóként, világságot gyűjtőként kell élniük a társadalomban, nem elnyomóként, kényszerítő elemként, mert a megszózott, megkelesztett társadalomban patakként folyik át a krisztusi kegyelem, az igazi átváltoztató erő. A keresztényeknek úgy kell képviselniük az erkölcsi értékrendjüket, hogy közben a kegyelem és a szeretet szellemiségét közvetítsék.

Yancey két álláspontot állít szembe. Egy amerikai keresztény vezető szerint *„Valódi lelki ébredés csak a törvények reformja után következhet be.”* – *„Igen veszélyes eltévelyedés, ha a kereszténység létjogosultságát az általa teremtett erkölcsi alappal igazoljuk ahelyett, hogy a keresztény igazságból vezetnénk le a keresztény erkölcs szükségességét.”* – int T.S. Eliot.

Változást a személyes meggyőződés indíthat el, Yancey a kegyelem legnagyobb ellenségének a politika és a vallás összekeveredését tartja, mert a politikát nem a kegyelem mozgatja, hanem az érdek és a hatalom. Még akkor is, ha Isten tudta vagy megengedő akarata nélkül nincs hatalma senkinek sem a földön. Nagyon veszélyes, ha az egyház hatalmánál fogva túlzásokba esik. Kálvin korában kötelező volt templomba járni, bárkit behívhattak a hivatalokba a hitéről faggatni, még az is elő volt írva, ki milyen színes ruhát viselhet, és mit ehet. Yancey felteszi a kérdést, hogy vajon az erkölcsi jogok csatamezején érdemes vívni a harcot, vagy inkább küldetésünk betöltésén, a kegyelem illatának szét-hintésén? Idézi Newbigin professzort: *„Beülhet-e az ember Pilátus székébe, amikor az megüresedik, ha különben a kereszt útján jár?”*

Végül öt következtetést von le arra nézve, hogyan viszonyuljon a politika világához egy hívő.

1. *„A demokrácia megköveteli tőlünk, hogy akkor is elismerjük embertársaink jogait és méltóságát, ha mélyen nem értünk egyet velük”* (pl. homoszexuálisok, abortusz korlátozása). Meg lehet (kell) próbálni meg-

győzni őket, de nem kényszeríthetünk senkit semmire. Jézus is felhívta a figyelmet az igazságtalanságokra, és azok következményeire, de soha nem kényszerített senkit semmire.

2. *„A keresztények bölcsen ítélik meg, miért érdemes küzdeniük!”* – itt megemlíti az amerikai szesztilalmat, amit az egyház kezdeményezésére vezettek be, de visszaütött a kényszer. Nem véletlenül. Nem inni is csak meggyőződésből lehet, kényszerből nem megy. Meddő harc volt. Inkább olyan területeken kezdeményezzünk változást, ami az evangéliummal összhangban van. Pl. szegények, hajléktalanok ügye, özvegyek és árvák védelme, az egészségügyi ellátás ügye, környezetvédelem, gyerekek jogai.

3. *„A keresztényeknek okosan kellene harcolniuk.”* – mint a kígyók, de szelíden, mint a galambok. Ne riogassuk az embereket azzal, hogy Isten ezt vagy azt így vagy úgy, de jól megbünteti majd. Ez aláassa a hitelünket. De találékonyak lehetünk pl. a börtönmisszióban, az erőszakmentességben, a jótékonykodásban (szigorúan átlátható módon), az ökumenében.

4. *„A kultúra alakításában részt vállaló keresztényeknek különbséget kell tenniük erkölcsstelenség és törvénytelenység között.”* A Tízparancsolatból a „Ne lopj” és a „Ne ölj” tételeken kívül nincs semminek nyoma egy törvényben sem a nyugati világban. Pl. a „Ne kívánd”-ot törvénybe lehet-e foglalni, vagy Isten szeretését? A büszkeséget Yancey csaknem a bűnök legrosszabbikának tartja, ezt be lehet-e törvénnyel tiltani? A Hegyi beszédet törvényerőre lehet-e emelni? *„A keresztényeknek kötelességük engedelmeskedni Isten parancsainak, ám ebből még nem következik, hogy törvényre is kell emelni ezeket az erkölcsi elveket.”* C. S Lewis annak idején a válás megengedéséről úgy gondolkodott, hogy miközben erkölcsi alapon ellenezte, úgy vélte, hogy a keresztényeknek nincs joguk ráerőltetni a társadalomra az erkölcsi meggyőződésüket! (Már megint a belülről fakadó meggyőződésnél és fékeknel vagyunk.)

5. *„Az egyháznak óvatosan kell alakítania kapcsolatát az állammal.”* Jézus nem államformát alapított, hanem tanítványságra hívott. Hinteni az ígét, tanítani, számon kérni az egyes embereket lehet, de nem kormányokat, hivatalokat, bíróságokat. Nem lehet erőszakosan kereszténnyé tenni egy országot sem. *„Ha az egyház a széles körben értelmezett kultúra megreformálását tűzi ki céljául, azzal azt kockáztatja, hogy elhomályosul a kegyelem evangéliuma, és ő maga is csak a hatalmi harc egyik résztvevőjévé válik. ... mert a politizáló vallás mindig a legkisebb közös nevezőt keresi.”*

Remélem, hogy ez a kis könyvösszefoglaló jó támpontokat adott a politikához, azok céljaihoz, képviselőihez való átgondolt hozzáálláshoz.

Talán többen emlékeznek *Dr. Almási Tibornak* arra a tanítására, amiben arról beszélt, hogy Isten a mózesi törvényekkel megadott egy zsinórmértéket a zsidóknak, azt tovább vitte az Úr Jézus tanításaival, majd az apostolok tanításaival, akik már a jézusi tanítást az akkori

korra alkalmazták. És az utánuk jövő számos generációnak napjainkig az a feladata, hogy ezeket az újszövetségi tanításokat mindig a saját korukra alkalmazzák, azaz, húzzák tovább a zsinórmértéket, amit Isten elkezdett jó pár ezer évvel ezelőtt. Ezért tartom fontos, majd-hogynem egyetemes jellegűnek azt a tanítást, hogy ránk, újszövetségi hívőkre nem vonatkozik szó szerint az Ószövetség, és az újszövetségi tanítást is – mivel minden hívő emberben a Szentlélek lakozik, Ő ad tanácsot, Ő igazít útba, Ő vezet – mindig a saját életünkre, a mi korunkra kell alkalmazni. Üzenhet, taníthat, figyelmeztethet, feddhet Isten az ószövetségi igék, történetek által? IGEN! Hiszen jól tudjuk, hogy: „Ezek pedig példáink lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak. ... Se a Krisztust ne kísérsük, amint közülük kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. ... Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknél vége elérkezett.” (1Kor 10, 6-9-11) és „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy az Isten embere tökéletes és minden jó cselekedetre felkészített legyen.” (1Tim 3,16-17) – írta Pál ez utóbbit, és abban az időben mi volt a teljes Írás? Az Ószövetség. De mi már az Újszövetség részesei vagyunk, akik élő kapcsolatban vagyunk Jézus Krisztus áldozata árán az egy igaz Istennel.

Ránk az Úr Jézus által meghatározott magasabb erkölcsi mérce vonatkozik, de az csak úgy működik, ha a krisztusi lelkület bennünk van! Nem a parancsszóra nem ölünk, nem lopunk, nem paráználkodunk stb., nem a mózesi törvények alapján cselekszünk, hanem mert Krisztus él bennünk! „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyete ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták.” (Mt 7,12); „Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre!” (Mt 5,41); „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátoknak fiai legyetek, mert ő felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak testvéreiteket köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik a pogányok is? Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,44-48). Ez mind jóval felülírja a mózesi törvényt. És bizony sokszor mennyei vezetést igényel, mert nincs nevesítve, hogyan tudunk jól és jót tenni, mert ez viszonylagos: mi az és meddig tart a második mérföld, hogyan szeressünk, ha ellenséges valaki velünk. Ezek húsbavágó dolgok.

Miért is írtam ezt le? Mert a politika és keresztények viszonyában is ezt az utat kell követnünk, a mai korra alkalmazni a jézusi tanítást, tovább húzni a zsinórmértéket, és ezt nem ússzuk meg az isteni vezetés elkerése, felismerése nélkül. Nálunk demokrácia van, ehhez kell

igazodnunk a hatalomról szóló igék fényében, és aktualizálásával.

Hogy mit takar az a jelző, hogy keresztény, azt nagyjából tudjuk. De mi a politika jelentése? Nagyon röviden: „A politika kifejezés az ókori görög polisz névből ered. A politika szó eredeti jelentése közélet, ebben az értelemben tehát mindenki, aki részt vesz a közéletben, tevékeny (aktív) vagy tétlen (passzív) politikát folytat. A közösség tagjainak joga és kötelessége a közügyekben részt venni, hogy jó döntések születhessenek. Politikai cél a társadalom működésével kapcsolatos legkedvezőbb szabályozás létrehozása, működtetése, mely biztosítja a társadalom működésével kapcsolatos érdekeket; vagy egy törvényesített elnyomó uralmi rendszer biztosítása.” (Wikipédia)

Képtelenség itt felsorolni azt, amit az emberiség történelméről tanultunk az iskolában. Hogy alakultak ki a különböző társadalmak, azok közléte, politikai élete. Nagyon röviden: a bibliai korban a zsidó néppel Isten szövetséget kötött (Ószövetség), ők Mózesről, a Tízparancsolattól kezdve Isten által alkotott törvények szerint éltek. Ez tehát **teokrácia** volt, amelynek Isten volt az alkotója, de emberek által működött. (A zsidók életében nem volt demokrácia.) A bajok mindig akkor jöttek, amikor a zsidó nép eltért a szövetségtől. És nem csekély tény, hogy a „Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíraskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás!” (1Sám 8,5/b) – tehát az idomulás kívánsága (még ha teljesítette is Isten) igencsak sok próba elé állította a népet, itt kezdődött az igazi izráeli „politikai hullámvasút” (egyik Isten útján járt, az őt követő nem, aztán megint igen...), majd az ország kettészakadása, a fogság, az újjáépítés, végül az a kb. 400 év, amiről hallgat a Biblia, amikor nem volt Istennek prófétája, akinek a történetét érdemes lett volna feljegyezni, hanem olyanok uralkodtak Izráelben, akik betiltották az istentiszteletet a templomban, akik ellen nemzeti felkelések törtek ki, majd megérkezett a Római Birodalom, és Izráel egy leigázott, némi helyi hatalommal rendelkező birodalmi rész lett.

Az Úr Jézus ebbe a politikai helyzetbe született bele. Yancey már írt arról, hogy Jézus hogyan viszonyult a környezetéhez, a rómaiakhoz és a saját népének vezetőihez, mi módon foglalt állást a politikai hatalommal kapcsolatban. Ehhez kigyűjtöttem még néhány igeverset. Így:

Általában a hatalomhoz: „Ő akkor ezt mondta nekik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!” (Mt 22,21)

Heródeshez, a rómaiak bábkirályához: „Még abban az órában néhány farizeus ment oda hozzá, és így szóltak: Menj, távozz el innen, mert Heródes meg akar ölni. Ő ezt mondta nekik: Menjete, mondjátok meg annak a **rókának**: Íme, ma és holnap ördögöket űzök ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégzem küldetésemet. Viszont ma, holnap és a következő napon úton kell lennem, mert nem veszhet el próféta Jeruzsálemen kívül.” (Lk 13,31-33)

A farizeusokhoz, az ő lelkületükhöz, akik a nép valóságos vezetői voltak: „*Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol. Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. Aki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.*” (Mt 12,30-32); és a Mt 23-ból a Jaj néktek farizeusok kezdetű kőkemény jézusi beszéd (vak vezetőkről, felmagasztalásukról, meszelt sirokról), melynek sum-

mája: „*Kígyók, viperafajzatok! Hogyan menekülhetnétek meg a gyeheennával sújtó ítélettől?*” (Mt 23,33)

Pilátushoz, a rómaiak helytartójához: „*Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked:*” (Jn 19,11).

Itt a feladat: gondolkodjunk a Lélektől vezetve, hogy Jézus a mi korunkban, a mi körülményeink, lehetőségeink között milyen felelősséggel bíz meg minket egy országgyűlési választáson. Ehhez a következő két pontban leírtak is megpróbálnak még segítséget nyújtani.

II. Bacsó Benjámin (akkori teológushallgató, azóta lelkipásztor) 2010. április 11-én itt, a Budai Baptista Gyülekezetben elhangzott ígihirdetésének kivonata.

Azon a napon szintén országgyűlési választások voltak, és ez is témája volt a prédikációnak, amelynek most a szerkesztett változatát adjuk közre, amelyből kimondottan az akkori választással foglalkozó gondolatokat idézzük.

Alapige: Zakariás könyve 3. fejezet

„Itt az idő?” Meg kell vallanunk, hogy sajnos ezek az idézőjelek most lekötik a figyelmünket. Volt időszak a történelemben – nevezzük középkornak –, amikor az egyház nagyon is belefolyt a politikába és nagyon is összefonódott egyház és politika. És amikor lázadtak az emberek, akkor nemcsak a politikusaik ellen lázadtak, hanem az egyház ellen is. „Radikális változást!” Ezek az idézőjelbe tett mondatok kötik le ma a figyelmünket. Mindenki tudja, hogy ezek pártszlogenek. Ha sétálunk az utcán, akkor óriásplakátokon olvashatjuk ezeket a mondatokat. Én, amikor eljöttem ide ma reggel, akkor ott volt bennem ez a gondolat, hogy kedves Gyülekezet, mennyire köti le a figyelmünket ma délelőtt a nap eseménye, a választás? Mennyire tudunk ettől majd odafigyelni Isten ígéjére? Mennyire ragadja meg a mi gondolatunkat az, hogy ki fog hatalomra kerülni? Ki lesz az a párt, amelyik több mandátumot szerez, amelyik több százalékban fogja magát képviseltetni a parlamentben? Úgy gondolom, hogy mindannyiunkat foglalkoztatnak ezek a kérdések. ...

A zsidó nép is várta a „Sarjadék” eljöttét, aki szabadulást hoz majd a népnek. Jósua idejében is várták, hogy majd jön egy igazi vezető, jön, akit a Biblia úgy nevez, hogy Sarjadék, és majd ő akkor még inkább erősíteni fogja nemcsak a templomépítést, hanem ezt a népet is. Össze fogja fogni. Szabad lesz a zsidó állam. És mit gondolnak a testvérek – visszatérek a kérdésemhez –, ki volt az, akit ez a Sarjadék rejt? A testvérek mondják, hogy az Úr Jézus. De hát nem így gondolták a zsidók. Ugyanis ha megnézzük, akkor nagyon nagy reménységet fűztek egy emberhez, akinek az volt a neve, hogy Zerubábel. Ő volt az, akinek a neve azt jelenti, hogy babiloni sarjadék. Ő volt az, akiben ezek az emberek reménykedtek. Hoppá, na, itt álljunk meg! Politikai választások vannak Magyarországon. Nagyon nagy kérdés az számomra, hogy keresztény emberek mennyire bonyolódnak bele egyrészt a politikába, másodrészt kit értünk mi a Sarjadék alatt? Kit értünk alatta? Hiszen mi is szeretnénk boldogok lenni, szeretnénk jól élni, szeretnénk, hogyha békesség lenne ebben az országban és mi is várjuk, hogy majd jön valaki, aki majd elhozza ezt a jobb jövőt, ezt a szebb jövőt, ezt a boldog jövőt, talán már szeretnénk, hogy boldog jelen lenne. És nagyon nagy kérdés nekem, hogy kit értünk ezalatt? Miben reménykedünk, hogy ki lesz ez a sarjadék? Hiszen ez fogja eldönteni azt, hogy mennyire folyunk bele különféle világi dolgokba, mennyire bízunk rá a mi reménységünket ezekre az emberekre, mennyire engedjük, hogy emberekben reménykedjen a mi szívünk. Ezek az emberek itt reménykedtek nemcsak Istenben, hanem emberekben is. Emberekben reménykedtek. És tudjuk azt, hogy ez a reménység igenis megszegyenítette őket. Ahelyett, hogy Istenbe vetették volna reményüket, és a prófécia beteljesedését, Jézus Krisztustól várták volna, ezek az emberek csak a közeljövőre láttak és csak egy emberbe vetették a hitüket, csak egy emberre néztek.

Nagy tanulság ez nekünk, nagy tanulság ez nekem. Én is – be kell, hogy valljam – igencsak szeretek a napi dolgokkal foglalkozni és igencsak szeretek elmélyedni különféle olyan eseményekben, amik napjainkban zajlanak. Be kellett látnom azt, hogy bizony én is túlságosan belefolytam olyan dolgokba, amik igazából talán rajtam kívül állnak. Igazából fontos, hogy válasszunk, de nem olyan fontos, hogy kire bízunk a mi reménységünket. Nem olyan fontos mint az, hogy a Sarjadéket Jézus Krisztusban lássuk! Nem olyan fontos mint az, hogy a mi reménységünk tárgya egyedül Ő legyen! Nem olyan fontos! Nem olyan fontos, mint Jézus Krisztus! El tudjuk ezt mondani, vagy annyira leköti a figyelmünket, hogy már nem is látjuk ezt? Annyira elmélyedtünk, annyira elmerültünk, hogy mondjuk, hogy Jézus Krisztus a legfontosabb! De már ez a meggyőződés elhalványult. De ez a meggyőződés már talán nem is meggyőződés, hanem egy jól hangzó szlogen, egy olyan szlogen, amit elvárnak tőlem. Egy olyan elvárás, amit mondanom kell. Én nem szeretném, ha ilyen lenne ez a gyülekezet! Nem szeretném, ha én magam ilyen lennék, aki azért beszél, azért mond ilyeneket, mert egy jól hangzó szlogen. Mert a testvérek, akik itt ülnek, ezt vár-

ják el, hiszen ő van a szószéken. Mert a testvérek ezt várják el, hiszen egy gyülekezetbe járunk. Nem! Én azt akarom, hogy ez egy meggyőződés legyen, hogy mi, akik keresztény emberek vagyunk, igenis merjük kimondani azt, hogy a mi egyetlen reménységünk Jézus Krisztus! A mi reménységünk nem földi emberektől függ, nem a választás eredményétől függ, nem attól függ, hogy ki fog hatalomra kerülni, hanem egyedül Jézus Krisztustól! Egyedül tőle. Mert mondom én valamit: nem biztos, hogy az a párt fog nyerni, akire szavazunk. Na de akkor mi van? Elvesztjük a reménységünket? Elvesztjük a hitünket? Vagy lehet, hogy az a párt nyert, akire szavaztunk. És akkor mi van? Akkor benne fogok reménykedni? Sokszor beszélgetek idősebb emberekkel, akik már több szavazást, választást megélték, mint én és nézek statisztikai adatokat, ahol a politikusok népszerűségi indexe eléggé alacsonyan van. És látok keresztény embereket, akik az ő reménységüket ennek ellenére mégis emberekre bízják. Emberektől várják azt, hogy majd ők boldogok lesznek, na majd ők szabadabbak lesznek, na majd nekik jobb lesz és elfelejtkeznek arról, hogy ki a mi egyetlen reménységünk. És teljesen mindegy az, hogy ma este ki fog nyerni, mert attól még nekünk ugyanaz marad az egyetlen biztos alapunk: Jézus Krisztus! Bízatom a testvéreket arra, hogy legyünk jó reménységgel, de azért, mert van egy Krisztusunk, aki önmagát nem kímélte – erre emlékeztünk Húsvétkor – annyira szeretett bennünket. Ő akar rólunk gondoskodni, Ő akar bennünket vezetni az Ő útján. Amen.

Külön köszönet Páva Ibolyának, aki fáradtságot nem kímélve begépelte Bacsó Benjámintól egész prédikációját!

III. Végül egy összeállítás a gyülekezet néhány tagjának vallomásából,

arról, hogy ők, mint hívő keresztények, milyen elvek, tapasztalatok, netán isteni vezetés alapján szavaznak a közelgő országgyűlési választásokon, mit vesznek figyelembe, amikor valamelyik irányzat mellett voksolnak. Minden írás név nélkül jelenik meg. Nem azért, mert ennek titkos magánügynek kellene lennie, hanem azért, mert a mai hazai politikai viszonyok rémes indulatokat gerjesztenek bennünk, és nem szeretném, ha ebből bármilyen személyeskedő, értelmetlen vitatkozás, netalán veszekedés, hovatovább kipellengérezés, meghurcolás bontakozna ki. Ez lenne ám az igazi bűn. Ezek csak egyszerű láttelepek arról, hogy a gyülekezet tagjai hogyan vélekednek ebben a témában. Ismerjük egymást? Most egy kicsit megismerhetjük egymás nézetét, de név nélkül. És ebből természetesen tanulhatunk, következtetéseket vonhatunk le, akár el is gondolkozhatunk, hogy minket mi vezet, mi irányít, mi befolyásol az adott választásban.

1. „Vannak bibliai alapelvek, amiket jó, ha egy párt vagy egy-egy személy képvisel. Itt alapvető az igazságosság és a kiállás azokért, akik nem tudnak kiállni magukért, pedig szükségük lenne rá. Az is itt van, hogy a gondolkodásmódjuk Isten törvényeivel összeegyeztethető legyen. Viszont ilyen a politikában nincs, ez teljesen elképzelhetetlen a számomra. Amit én látok, az csak egy nagy színjáték, amit demokráciának hívunk, bármi legyen is mögötte. Szóval arról teljesen letettem, hogy ilyenek alapján szavazzak. Ami nekem fontos, hogy a demokráciának az alapvetései tudjanak érvényesülni és így egy kis beleszólásom nekem is lehessen a dolgok alakulásába a végén. Ennek jelenleg a legjobb eszköze nek az azt látom, ha az ország vezetői megfelelő ellenőrzés alatt vannak, nem tehetnek meg bármit. Viszont azért azt fontos figyelembe venni, hogy a Biblia nem politizál. Pál idejében nagy keresztényüldözés volt, de Pál jóformán nem is említi ezt. Amikről tanít, akkor az államformától, aktuális vezetőtől független parancsokat, iránymutatást ír le. Nekünk is ezekkel kell foglalkoznunk, aztán szavazunk valakire, akit jónak gondolunk vagy a legkevésbé rossznak, úgysem számít, nem ez lesz számon kérve rajtunk.”

2. „Én ilyen módon döntök, amikor szavazni fogok: Számomra a kormány fő feladata, hogy úgy működtesse az országot, hogy az mindenkinek jó legyen: aki eleve jól van, azt ez kevésbé érdekli, de aki nehéz helyzetben van, szenved (szegény, beteg, stb.), azoknak legyen könnyebb az életük,

legyenek az ő terheik kicsit könnyebbek. Mivel nekem ez a fontos, ezért olyan szakértőkre figyelek, akik nálam jobban meg tudják ezt ítélni, pl. sok alapítvány vezetőjével beszélgettem. Ezek alapján nekem egyértelmű, hogy melyik X a megfelelő választás, nagyon egységes válaszokat kaptam.

Most mindkét miniszterelnök-jelölt a kereszténységét is reflektorfénybe teszi, de egyszerűen nem hiszem, hogy összefügg az ország vezetőinek a hite az ébredéssel vagy a kereszténység terjedésével. Sőt, épp ellenkezőleg: Iránban, Afganisztánban, Kínában terjed a kereszténység legjobban. Ezzel persze nem azt mondom, hogy akkor mi is szavazzunk diktátorokra, de azt merem mondani, hogy imádkozzunk „legyen meg a te akaratod” szívvél...”

3. „Hogy mi alapján döntök, mielőtt X-elek? Először is, próbálok ebben is Istenre figyelni, még jóval a választások előtt, hogy milyen „szelek” fújnak. Próbálok információkat szerezni a médiából, és azt már megtanultam, hogy nem az a keresztény ember, aki annak vallja magát, hanem az, aki nem a világ értékrendjéhez igazodik.

Egyesek szerint hívő embernek nincs is mit keresnie a politikában. Véleményem szerint pedig addig jó, míg hívő emberek is kapnak néhány széklet a törvényhozásban. Nem véletlenül írom, hogy HÍVŐ emberek. Ez nem azt jelenti, hogy ők tökéletesek, de igyekeznek a Biblia igazságaihoz, értékrendjéhez igazodni. Azokat a pártokat, amelyek bizonyos szempontokból a Bibliával szembe mennek, azokat egyből kizárom a fennálló lehetőségek közül. Nagyon keveset nézem a TV-t, de bőven elég ahhoz, hogy megszólalásaikból a világ új rendjéhez való

igazodásukhoz következtetni tudjak értékrendjükre, gondolkodásmódjukra. Beszédstílusuk, modoruk is sok mindent elárul, nem is beszélve arról, hogy milyen indulatok jönnek ki belőlük olyankor, amikor sértve, bántva érzik magukat, és hogy viselkednek olyankor. Mindezeket figyelni szoktam, és ezek alapján szoktam dönteni, mivel tudom, hogy attól függ népünk jólléte. Ha az Országgyűlés „istentelen” törvényeket szavaz meg, az sajnos rettentően rossz következményeket fog maga után vonni. Mindezek mellett, imádkozom azért, hogy a választásokon is az a párt győzzön, amelyiket az Úr a kormányzásra a legalkalmasabbnak látja.”

4. „Több szempontot mérlegelek, ebben a sorrendben:

1. Melyik párt vagy pártszövetség értékrendje áll közelebb az én értékrendemhez. Nem csak szavak, hanem tettek szintjén is.
2. Melyik kormányprogrammal érték jobban egyet. Mit tudnának ebből ténylegesen megvalósítani. A hatalomra kerülést vagy hatalomban maradást mire használnák még a meghirdetett terveiken túl.
3. Melyik párt vagy pártszövetség tudna jobban összhangot elérni a társadalmi csoportok érdekei között. Kik figyelnének jobban a szakmai szervezetekre, érdekképviseleti szervezetekre, kik támogatják a társadalmi vitát.”

5. „Arra, hogy hogyan fogok szavazni az egyik kiindulópontom, hogy a politika tapasztalati műfaj - tehát a már elhangzott politikai nyilatkozatokból, beszédekből, jobb esetben konkrét intézkedésekből, törvényhozásból igyekszem kiindulni. Spekulálni a jövőre vonatkozólag természetesen szabad, és bizonyos keretek között érdemesnek is tartom egészen addig, amíg nem hagyjuk figyelmen kívül, mi történt a közeli és távolabbi múltban. Személy szerint úgy látom, hogy a mai magyar politika megértéséhez legalább a kiegyezésig (1867) szükséges visszamenni, de talán azzal sem mondok nagyot, ha a mohácsi csatát említem (1526).

Ezzel együtt néhány szempontot említek, amiknek egy része közvetlenül köthető a hitvallásunkhoz, másik része pedig az általam értelmezett magyarságtudathoz. Tehát olyan pártra szavazok szívesen, amelyik a bibliai házasságmodell (nő és férfi) támogatja; kiáll a határon túli magyar nemzetiségűekért; védi nemzeti szuverenitásunkat, a nemzeti vagyont és értékeket, valamint határainkat; ésszerűen támogatja a gyermekvállalást és a munkahelyteremtést; nincs önkényuralmi múltja; és megfelelően képviseli országunk érdekeit a külső hatalmak felé.”

6. „Gyermekkoromban gyakran hallottam azt a mondást, hogy hinni csak a templomban kell. Azt gondolom, hogy a hívő ember, a templomban tanult értékrendet, a hétköznapokban a munkahelyén, a társadalmi, és közéletben is vallja. Nekem is az a vágyam, hogy a hétköznapokban is úgy éljek, illetve olyan döntéseket hozzak, amivel ezt az értékrendet a legjobban képviselni tudom. A Biblia véleményét világosan ismerhetjük, Istenhez, embertársainkhoz, és idegen, szellemi hatal-

masságokhoz való megfelelő hozzáállásunk kérdéséről, erkölcsi kérdésekről, az élet védelmének kérdéseiről, munkáról, családjaink és népünk iránti érzett felelősségről. Felelősségemnek érzem az országgyűlési választásokon olyan irányzat támogatását, ami ehhez az értékrendhez a legközelebb áll.”

7. „Kire szavazzak, és miként? Azt gondolom főleg a miként az irányadó. Isten Igéje világos útmutatást ad számunkra. Bizony a sátán nagyon is munkálkodik ilyenkor is, és valljuk be, sokszor egészen jó eredménnyel. Számomra az a legnagyobb tanulsága a szavazásnak, főleg az eredményének, hogy nagyon könnyen ébred a szívünkben düh, harag, netán gyűlölet, ha nem ez vagy az a párt, vezető nyer, akire szavazunk. Itt máris győzött a sátán, hiszen elérte a célját, a szeretet megsemmisítését, és a lenti Ige máris a porba hullt. Azt gondolom, mindenki menjen el, szavazzon igei látása, lelkiismerete szerint arra, akire voksolni szeretne. A lényeg, hogy megértsük a végén, hogy az eredmény kizárólag az Úr akarata szerint alakul majd, és higgyük el, hogy Isten bölcsőbb a mi politikai meggyőződésünkénél, és vegyük figyelembe, hogy Jézus soha nem politizált, akkor sem, ha népét igazságtalan életformára kényszerítették. *„Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, Istentől rendeltetett. Aki tehát nem engedelmeskedik a hatalomnak, az Isten rendelkezésével fordul szembe; akik pedig szembefordulnak vele, azok maguknak köszönhetik ítéletüket.” (Rm 13,1-2)“*

8. „Őszintén bevallom, nagyon nem szeretem a választások előtti kampányidőszakot. A különböző oldalak egymásra mutogatnak, gúnyolódnak, lejáratják egymást. A gyerekeim kérdezzetik, „mi az a vicces plakát, anyu”? És akkor magyarázom el, hogy felnőtt emberek úgy vitatkoznak, hogy lejáratják egymást. Gyerekes és undok időszak ez. Jézus nem félt vitázni! Számomra egy olyan kampány időszak (meg egyáltalán egy olyan országgyűlés) tetszene igazán, ahol tudnak vitázni! Nincs olyan ember vagy párt a földön, akinek mindig igaza lenne, de rengetegek tanulhatunk egymástól. Olyan pártra szeretnék szavazni, amelyik nyíltan, de helyesen vitázik, megmutatja, mit épít, akkor is, amikor nincs hatalmon és az emberekkel, nem pedig a többi párt legyőzésével tölti ezt az időszakot. Vajon találok ilyet?”

Tudom, kissé hosszúra sikerült ez az összeállítás, de talán megmarad nekünk úgy, hogy minden négy évben elővesszük, és át- vagy éppen újragondoljuk, hogy miként is szavazzunk.

„Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.” (ApCsel 5,29)

Szeretettel készítette: Ádány Judit

„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére” (Zsolt 1,1)

„Hatalmasan uralkodik mindenkor, szemmel tartja a népeket, hogy ne kelhessenek föl a lázadók. (Szela.) Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét! Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon. Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezetél, és felüldültünk.” (Zsolt 66,7-12)

„Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját, aki pedig könyörül a szegényen, az dicsőíti. ... Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek.” (Péld 14,31,34)

„Nyisd meg szádat a némáért, a mulandó emberek ügyéért! Nyisd meg szádat, ítélkezz igazságosan, juttasd igazához a nincstelent és a szegényt!” (Péld 31,8-9)

„Engedelmeskedjete minden emberi rendnek az Úrért, akár a királynak mint a legfőbb hatalomnak, akár a helytartóknak mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsérésére. Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgái. Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.” (1Pt 2,13-17)

„Mert a mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.” (Fil 3,20-21)

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük márciusban született testvéreinket!

„Azokért könyörgök, akiket nékem adtál, mert a tieid. És az enyémekek mind a tieid, és a tieid az enyémekek, és megdicsőítetem öbennük.” (Jn 17,9-10)

A szeretet Istene előbb szeretett minket, mint ahogy mi megismertük Őt. Ő választott minket, Ő akarta, hogy közösségünk legyen Vele. Az Ő tulajdonai vagyunk. A tanítványokat kiválasztotta, hogy Vele legyenek, azután munkába küldte őket, hatalmat adott nekik, hogy el tudják látni küldetésüket. „Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, az Úr Jézus Krisztussal való közösségre.” (1Kor 1,9). Az Úr Jézus azért imádkozott, hogy egyek legyünk, mint Ő az Atyával. A mi közösségünk egymással nem mindig felhőtlen, konfliktusaink adódnak, de ezt ne másokon kérjük számon. A mi emberi természetünk azt mondhatja velünk, hogy nekünk van igazunk, de az Úr minden gyermeke mellé áll, mindenki részesül ebben a pártfogásban. A testi hozzáállás helyett jöjjön a szellemi irányítás, a törvény helyébe jöjjön a szeretet, így jön létre egy igazi közösség. Így gyógyulást találtok sebeitekre. Legyetek szabadok!

Lukács Edit

Horváth Virág
(márc. 9.)
Ádány Balázs
(márc. 11.)
Ádány Rebeka
(márc. 12.)
dr. Novák Péterné
(márc. 15.)
Gáspár Sándor
(márc. 17.)

Simonné Pap Viola
(márc. 17.)
Kristóf Róbert
(márc. 18.)
Kotán Péter
(márc. 21.)
Simon Ildikó
(márc. 25.)
Baranyai Zsolt
(márc. 29.)
Olajos Gabriella
(márc. 30.)

Gyülekezeti alkalmak

– **Vasárnap: 9,15 óra:** Imaóra
10 óra: Istentisztelet, Bibliakörök
17 óra: Istentisztelet
– **Csütörtök: 18,30 óra:** Bibliaóra
– **Péntek: 18,30 óra** IFI- alkalom
Fókusz-hónap a szolgálat témakörében: február 27. – március 31.
Március 12-én gyülekezeti kirándulást tervezünk.

Betegeink

Ádány Mihályné
Kálmán Imréné
Pintér Tibor
Simon Lászlóné
Sztasák Mihályné
Tokaji Istvánné
Vétek Ferencné

„És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód.” (Ézs 43, 1-3)

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Fotó: Zsigovics Géza, családi képek, gyülekezeti archívum

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu/joomla/